

163. Kí o sì bi wọn léèrè nípaà ilú tí ó wà lèbàa odò, nígbà tí àwọn ará ilú nàà kojá ẹnu ààlà òfin ní ojò Abáméta nigbà tí àwọn ejaa wọn fí n wá bá wọn ní ojò Abáméta (tí í ẹ ojò isimii wọn) tí wọn sì n léfòò lójú omi, tí ó ba di ojò tí kí í ẹ ojò isimii wọn, wọn kò ní wá bá wọn. A fí èyí dán wọn wò nítorí iwà kiwà tí wọn máa n hù.

164. Nígbà tí ijò kan nínú un wọn sì wí pé: Kini ẹ ẹ n kilò fún àwọn èniyàn ti Allaahu yóò pa rẹ tàbí tí yóò jẹ wọn ni iyà tí ó le? Wọn wí pé: Kí ó lè jẹ àwíjare lódò Olúwaa yín ni àti pé kí wọn le páyàa (Allaahu).

165. Nígbà tí wọn sì gbàgbé gbogbo ikilò ti wọn ẹ fún wọn, A gba àwọn tí wọn n kọ aburú ẹ́sẹ fún àwọn èniyàn là, A sì fí iyà tí ó le jẹ àwọn tí wọn ẹ àbòsí nítorí iwà kiwà tí wọn hù.

166. Nígbà tí wọn ẹ igbéraga nípaà ohun ti wọn kọ fún wọn, A wí fún wọn pé: Ẹ di ọbọ, ni ẹni yepere tí kò já mọ nńkan kan.

167. Nígbà tí Olúwaa rẹ sì wí pé títi di ojò igbènde, Òun yóó maa rán ẹni tí yóó maa fí iyà tí ó burú jẹ wọn sí wọn. Dájúdájú Olúwaa rẹ jẹ Eni tí n yára láti san ẹsan isẹ búburú, àti pé dájúdájú Òun jẹ Aláforiji jùlò, Alàànú jùlò.

168. A sì pín wọn sí orí ilẹ níjọ-níjọ, nínú un wọn jẹ olùserere, àwọn kan nínú un wọn kò ri bẹẹ. A dán wọn wò pẹlúu àwọn ohun rere àti búburú kí wọn le báa ẹ́rì padà (níbi aburú).

169. Àwọn arólé kan sì rólé lẹyìn-in wọn tí wọn jogún Ìwé-Mímọ nàà, wọn gbá ohun yẹyẹ ilé-ayé yìi mú, wọn sì wí pé: (Olúwaa wa) fẹrẹẹ foriji wá ná. Bí irú ohun yẹyẹ irúu rẹ bá tún wá bá wọn, wọn yóó gbá a mú ẹ́nşin. Njẹ (Allaahu) kò ti gba àdéhùn lówó wọn nínú un Ìwé-Mímọ nàà pé wọn kò gbodò sọ ohun kóhun nípaà Allaahu àyàfi èyí tí ó bá ẹ òdodo? Wọn sì ti kọ ẹkọ nípaà ohun tí ó wà nínú un rẹ. Ilẹ-Ìkẹyìn sì jẹ ilẹ tí ó dára jùlò fún àwọn tí n páyàa (Allaahu). Ẹ kò ní ẹ làákàye ni?

وَسَأَلَهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ
إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ
سَبْتِهِمْ شُرْعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ
كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٣﴾ وَإِذْ
قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ
مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعَذَرَةَ إِلَى رَبِّكُمْ
وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٤﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ
أَنجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا
الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا
يَفْسُقُونَ ﴿١٦٥﴾ فَلَمَّا عَتَوْا عَنْ مَا نُهُوا عَنْهُ
قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿١٦٦﴾ وَإِذْ
تَأَذَّرَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ
مَنْ يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ
الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٧﴾ وَقَطَّعَتْهُمْ
فِي الْأَرْضِ أُمَمًا مِّنْهُمْ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ
دُونَ ذَلِكَ وَبَلَّوْنَهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ
لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾ فَخَلَفَ مِنْ بَعدِهِمْ خَلْفٌ
وَرَثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَذَا الْأَدْنَى
وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِنْ يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِّثْلُهُ
يَأْخُذُوهُ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِّثْقُ الْكِتَابِ أَنْ لَا
يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالِدَارُ
الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾